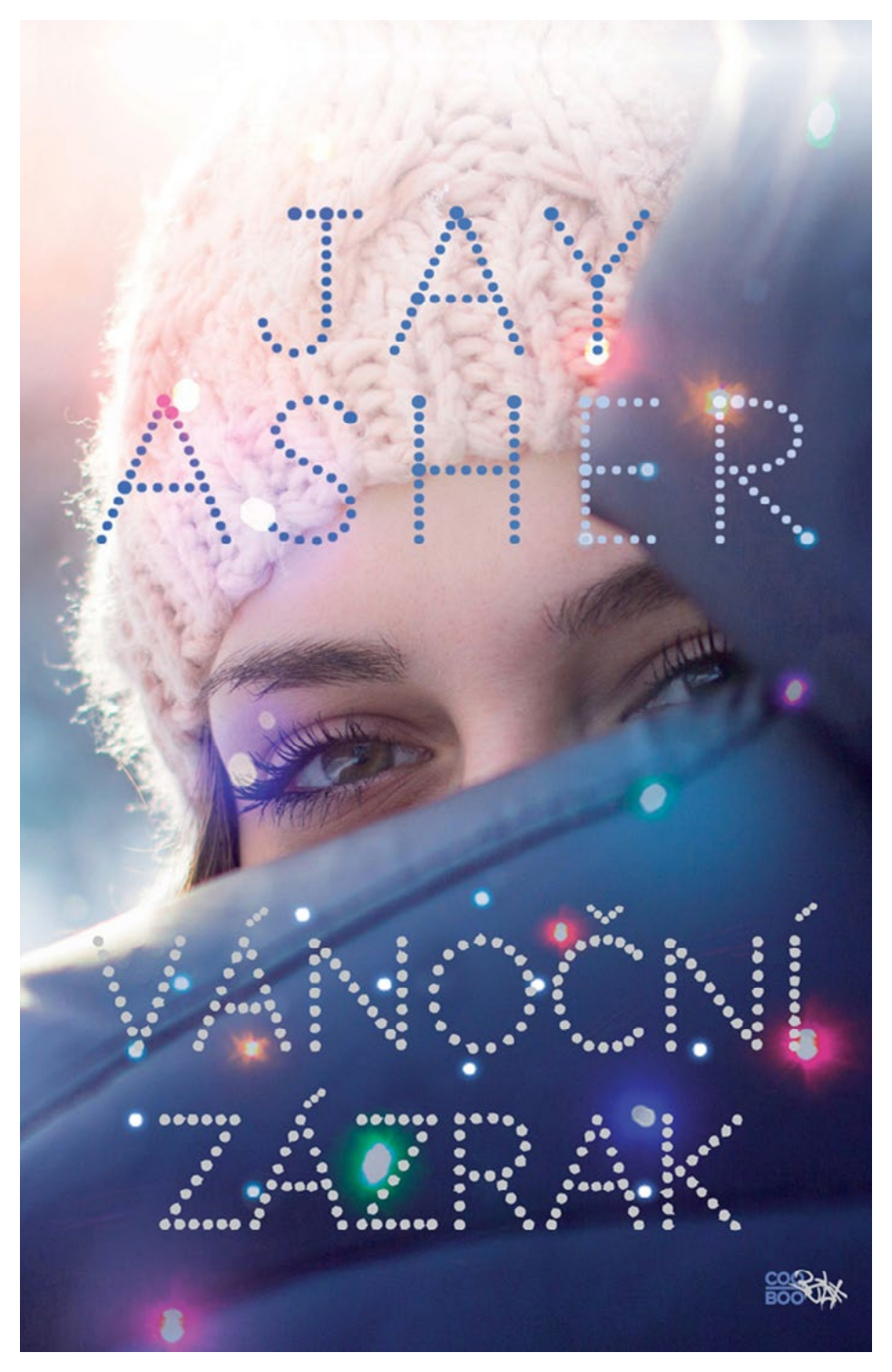

JAY
ASHER

VÁNOČNÍ
ZÁERAK

Vánoční zázrak

Vyšlo také v tištěné verzi

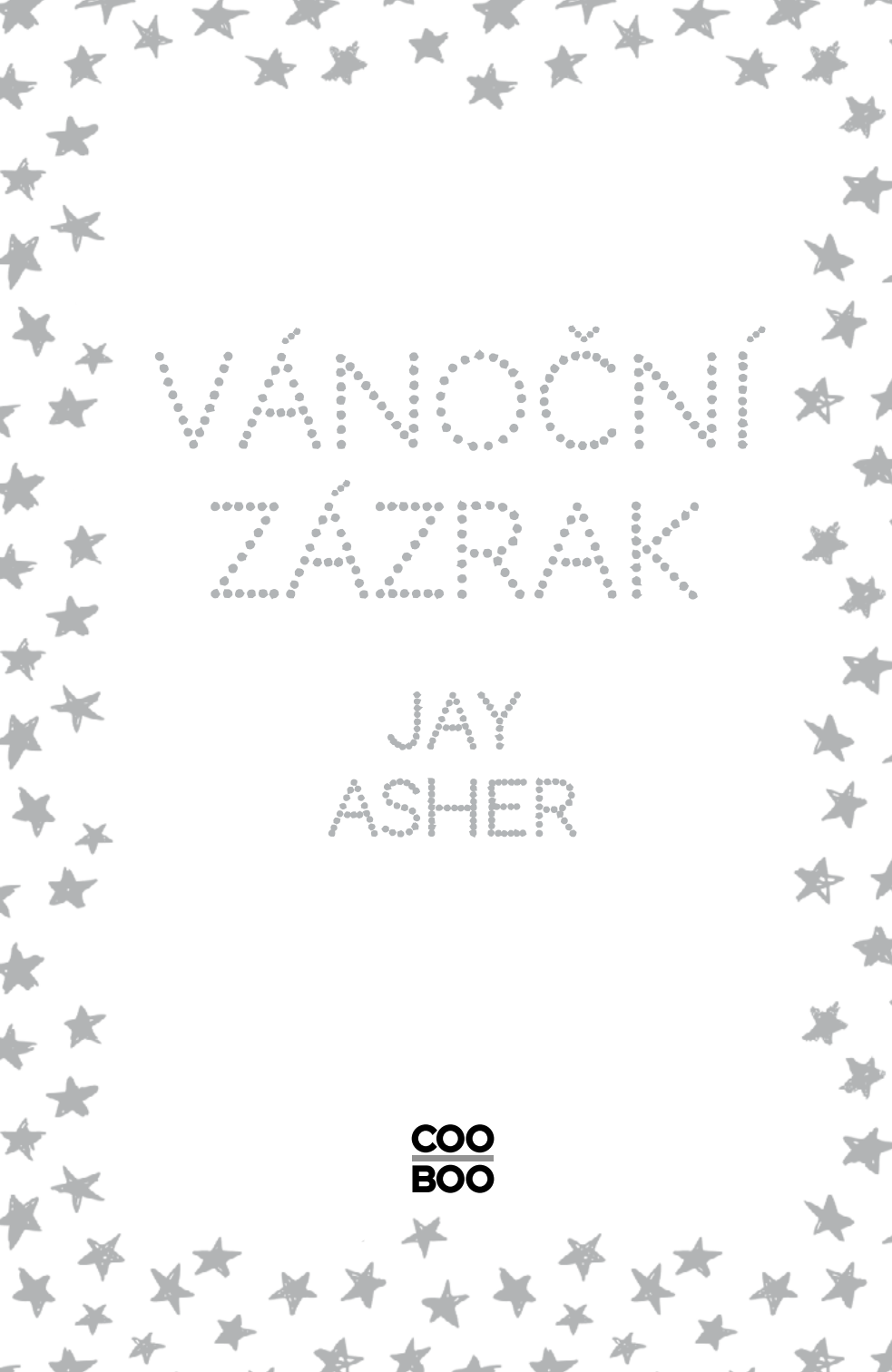
Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jay Asher
Vánoční zázrak – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

 ALBATROS MEDIA

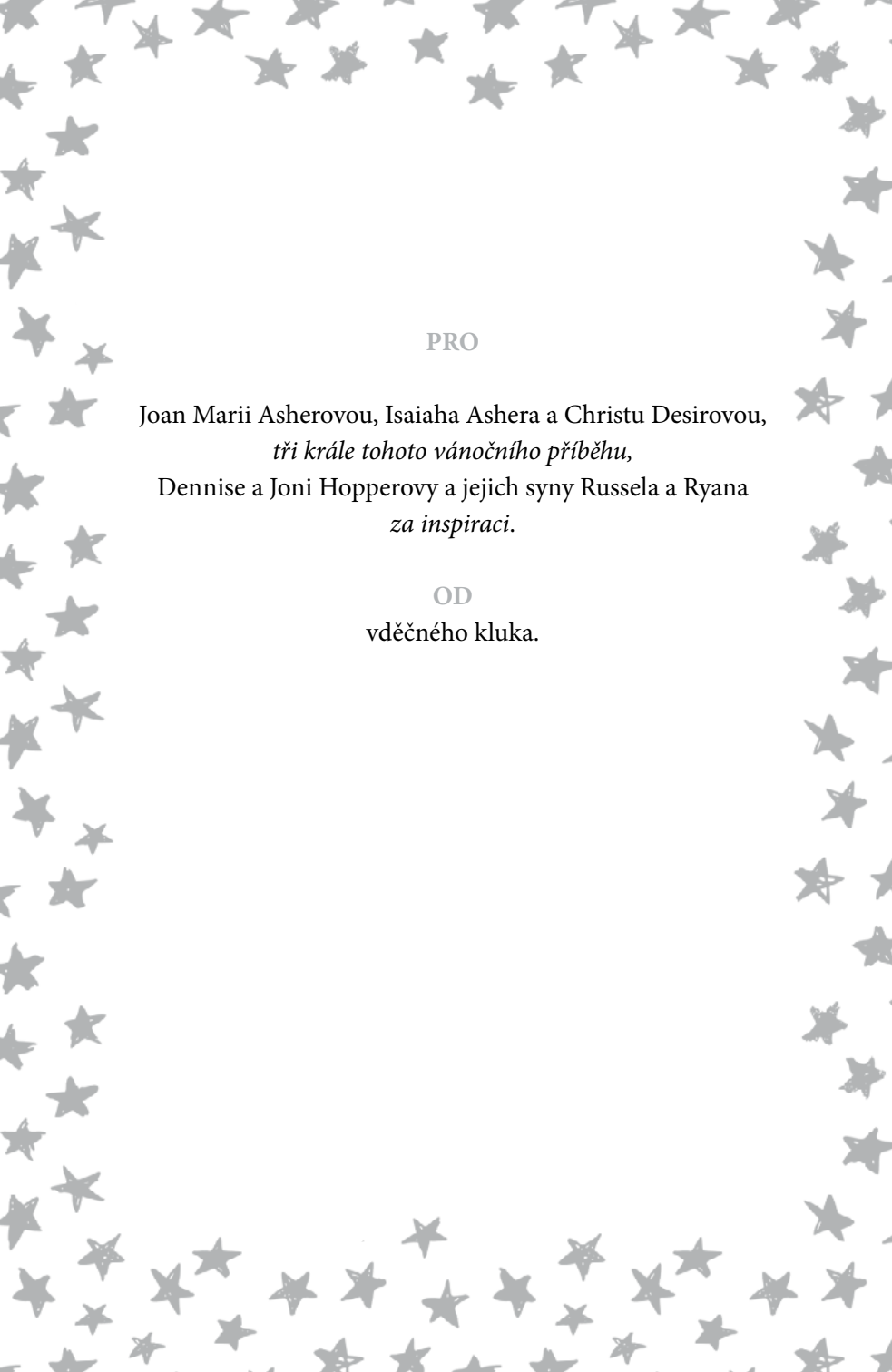

VÁNOČNÍ ZÁZRAK

JAY
ASHER

COO
BOO

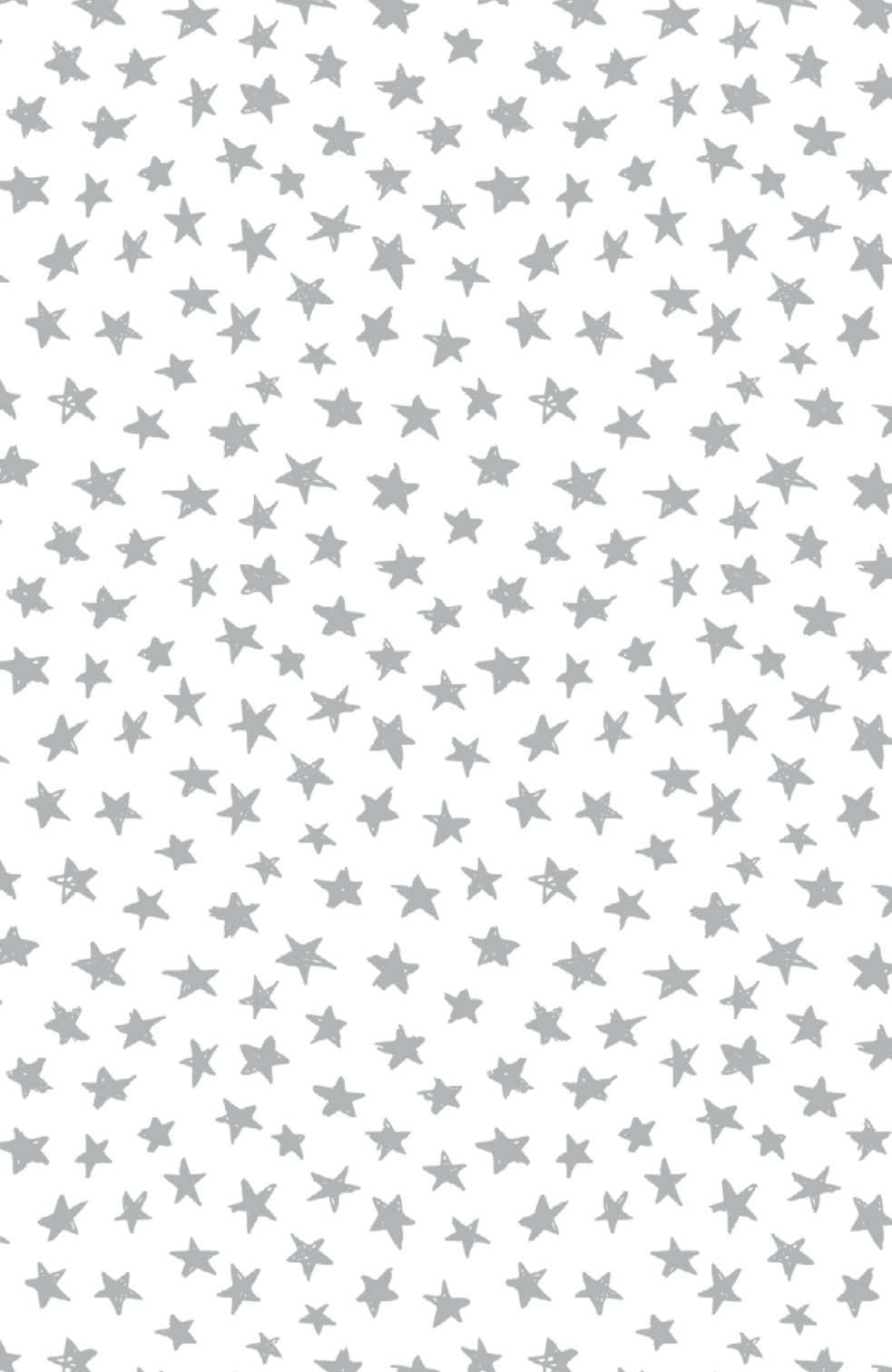

PRO

Joan Marii Asherovou, Isaiaha Ashera a Christu Desirovou,
tři krále tohoto vánočního příběhu,
Dennise a Joni Hopperovy a jejich syny Russela a Ryana
za inspiraci.

OD
vděčného kluka.

KAPITOLA PRVNÍ

„Tuhle roční dobu fakt nesnáším,“ říká Rachel. „Promiň mi to, Sierro, vím, že to poslední dobou opakuju pořád dokola, ale to jen proto, že je to pravda.“

Vchod do školy na druhém konci trávníku halí ranní opar. My se držíme na betonové cestě, abychom se vyhnuly promočené trávě, ale počasí není to, na co si Rachel stěžuje.

„Prosím, nech toho,“ hlesnu, „nebo se zase rozbřečím. Prostě chci jen přežít tenhle týden, aniž bych...“

„Žádnej týden!“ brání se Rachel. „Už jen dva dny. Ubohý dva dny do Dne díkůvzdání a pak mi zase na celý měsíc zmizíš. Vlastně ještě na dýl!“

Obejmu Rachel kolem ramen, zatímco se pomalu šouráme dál. I když jsem to já, kdo bude další Vánoce daleko od domova, tváří se Rachel, jako by se hroutil její svět. Ufňukaná tvář a svěšená ramena mi dávají vědět, že tu někomu budu scházet, a tak jsem jí rok co rok za to uslzené drama vlast-

ně vděčná. I když se mi tam, kam jedu, opravdu líbí, loučení vždycky bolí. Že moje nejlepší kamarádky počítají dny do mého návratu, mi ale všechno ulehčuje.

„Vidíš, co jsi provedla?“ ukazují významně na slzu, která se mi usadila v koutku oka. „Už to zase začíná.“

Dnes ráno, když nás máma odvezla z naší farmy, kde pěstujeme vánoční stromky, byla obloha téměř bez mráčku a k uším doléhal bzukot motorových pil, které ukrajovaly z letošní porce stromků na prodej.

Mlha sedla, až když jsme sjely dolů do údolí, a táhla se okolo drobných usedlostí po dálnici až do města i s tradiční vůní předznamenávající Vánoce. V tuhle roční dobu to v celém Oregonu voní stejně – po čerstvě pokácených jehličnanech. Jindy během roku to tu ale voní i jinak. Třeba po kukuřici nebo cukrové řepě.

Rachel mi přidrží křídlo skleněných lítaček a jde za mnou až ke skřínkám, kde mi strčí pod nos svoje třpytivě rudé hodinky. „Máme patnáct minut,“ oznámí suše. „Je mi zima a mám blbou náladu, takže navrhuju před prvním zvoněním ještě kafe.“

Režisér školního divadla, pan Livingston, kofeinovou závislost svých oveček nepokrytě podporuje, protože se bojí, že jinak s nimi nic nenazkouší, a už vůbec ne včas. V zákulisí se člověk bez hrnku kafe neobejde. Jako hlavní kulisačka má Rachel neomezený přístup do hlediště.

O víkendu divadlo dohrálo *Malý krámelek hrůz*, ale kulisy se budou bourat až po prázdninách, takže když s Rachel rozsvítíme v sále, přivítá nás pohled na květinářský pult a obrovskou lidožravou rostlinu. Mezi tím vším sedí Elizabeth a vesele na nás mává.

Rachel se o krok přede mnou proplétá uličkou. „Letos ti do té Kalifornie dáme něco s sebou.“

Následuji ji okolo řad červeně polstrovaných sedadel. Je jasné, že těm vůbec nevadí, že se posledních pár dní před prázdninami potloukám školou jako ubrečená hromádka neštěstí. Vyškrábu se na pódium, Elizabeth vyskočí a rovnou mě obejmě.

„Měla jsem pravdu,“ zavolá přes moje rameno na Rachel. „Říkala jsem, že bude brečet.“

„Obě vás nesnáším,“ ujistím je roztřeseně.

Elizabeth mi podává dva balíčky ve stříbřitém papíře a já už tuším, co v nich je. Když jsme spolu minulý týden šly do obchodu s dárky, prohlížely si holky fotorámečky zhruba stejné velikosti jako tohle stříbrné tajemství. Posadím se, roztrhnu vánoční papír a opřu se o pult přímo pod starodávnou pokladnou.

Rachel sedí naproti mně, takže se naše kolena skoro dotýkají.

„Vy se ale nedržíte pravidel!“ protestuju, když jedním prstem kloužu do záhybu papíru, abych z něho vysvobodila svůj dárek. „Dárky si přece dáváme, až když se vrátím!“

„Jen jsme chtěly, abys na nás každě den myslela,“ pokrčí rameny Elizabeth.

„Trochu se stydíme, že jsme to neudělaly hned, když jsi musela odjet poprvé,“ dodává Rachel.

„Cože? To jako když jsme byly batolata?“

První Vánoce po mém narození máma ještě zůstala doma na farmě, zatímco táta jel dolů do Kalifornie prodávat stromky v našem rodinném stánku. Další rok to máma chtěla udělat stejně, ale táta by to bez nás nevydržel, tak navrhl,

že jednu sezónu vynechá a stromky rozprodá jiným dodavatelům. Máme ale bylo líto rodin, které nákup u nás braly jako svou vánoční tradici. Táta byl už druhou generací přestěloř stromků na naši farmě a kromě toho, že nás to živilo, si oba rodiče vážili i tradice, která s podobným obchodem šla ruku v ruce. Potkali se vlastně taky díky stromkům – mámini rodiče ho u těch tátových kupovali každé Vánoce. Proto každý rok od Díkůvzdání do Vánoc jezdím s našima do Kalifornie.

Rachel se opře o ruce a narovná se. „Co vaši? Pořád ještě uvažují, že by té Kalifornie už nechali?“

Odškrábnu kus lepicí pásky na papíře. „Takhle vám to zabalili v obchodě?“

„Snaží se odvést řeč,“ zašeptá Rachel Elizabeth tak hlasitě, že to nemůžu neslyšet.

„Tak se nezlobte,“ řeknu, „ale já jsem z toho hrozně smutná. I když vás mám hrozně ráda, Kalifornie by mi chyběla. Kromě toho jsem doma jen něco zaslechla. Oficiálně mi naši ještě nic neřekli, ale zdá se, že máme nějaké finanční potíže. Poslední dobou jsou hrozně nervózní. Než se rozhodnou, nechci na to myslet.“

Pokud si stánek budeme držet ještě tři roky, zůstane nám na krku na dalších třicet let. Když ho babička s dědou kupovali, městečko jen kvetlo. Všude kolem už zavedené stánky se stromky fungovaly, a tak zkusili štěstí v Kalifornii. Jenže doba se mění a teď se jedličky a smrky před Vánoci prodávají v každém supermarketu a železářství. Kromě toho se vyrojily spousty dobročinných organizací, které prodejem stromků sbírají peníze na charitativní účely. Staré dobré stánky poma-

lu mizí. Pokud i my opustíme ten náš, budeme stromky už jen dodávat ostatním.

Elizabeth mi položí ruku na koleno. „Na jednu stranu ti hrozně přeju, abys tam jezdila i dál, protože vím, jak se ti tam líbí, ale na druhou stranu už si maluju, jak fajn by bylo trávit svátky poprvé spolu.“

Při té myšlence se mi na tváři objeví úsměv. Mám holky moc ráda, ale stejně ráda mám i Heather, kterou vidím jen jeden jediný měsíc v roce v Kalifornii. „Jezdíme tam, co si pamatuju,“ řeknu, „takže si ani neumím představit, jaké by to bylo, zůstat doma.“

„Tak já ti to povím, jo?“ vyhrkne Rachel. „Bude to náš poslední rok na střední. Lyže... horká vana... a sníh!“

Jenže mně se líbí moje kalifornské městečko tři hodiny na jih od San Franciscu, které nikdy nevidělo ani vločku. A taky moc ráda prodávám stromky rodinám, které si k nám pro ně celá ta léta věrně chodí. Vůbec by mi nevonělo pěstovat všechnu tu krásu jen proto, aby ji pak prodal někdo jiný.

„Byla by to zábava, ne?“ vytrhne mě z myšlenek Rachel a významně zvedne obočí. „A ještě si představ, že by tam s náma byli kluci.“

Vyprsknu smíchy a zakryju si ústa rukou.

„Nebo radši ne,“ vezme Elizabeth Rachel za rameno. „Daleko lepší by byla jen holčíčí jízda. Bez kluků.“

„Prostě moje každoroční Vánoce,“ prohodím. „Pamatujete? Loni mi dal kopačky večer před odjezdem.“

„To bylo hrozný,“ řekne Elizabeth, ale úsměv z tváře jí nezmiž. „A pak si na ples přivedl tu prsatíci a...“

Rachel jí položí prst na rty. „Já myslím, že zrovna na tohle si ještě pamatuje.“

Sklopím oči k prvnímu dárku, který ještě pořád z větší části vězí v papíře. „Ani se mu nedivím. Kdo by chtěl mít přes svátky vztah na dálku? Já teda ne.“

„Na druhou stranu,“ dodá Rachel, „neříkalas, že u vás na stánku pracuje pár hezkých týpků?“

„To je sice možný,“ ušklíbnu se, „ale mám smůlu. Táta mě hlídá jak vlčák.“

„No dobře, konec diskuze,“ utne to nakonec Elizabeth, „musíš konečně rozbalit ty dárky.“

Odtrhnu další kus lepicí pásky, ale myšlenkami už jsem v Kalifornii. S Heather jsme kamarádky snad odjakživa, protože moji prarodiče z máminy strany bydleli hned vedle její rodiny. Když babička s dědou umřeli, brali si mě Heatherini rodiče k sobě, aby mámě s tátou trochu ulevili. Za to potom od našich dostali nádherný stromeček, několik věnců a dva nebo tři páry rukou, které jim rozvěsily osvětlení.

„Ty dárky! Prosím,“ protáhne Elizabeth.

Roztrhnu papír.

Jasně že mají pravdu. Ráda bych tu strávila aspoň jednu zimu, než všechny odmaturojeme a rozprchneme se po světě. Dlouho jsem snila o tom, že je doprovodím na soutěž ve sněžném sochařství a další akce, na které pravidelně chodí.

Jenže Vánoce jsou jediný čas, kdy můžu něco podniknout se svou *druhou* nejlepší kamarádkou. Už před lety jsem Heather přestala říkat *zimní kamarádka*, protože je jednou z mých nejmilejších přítelkyň a basta. Když ještě žili babička s dědou, jezdila jsem do Kalifornie i na prázdniny, ale to už

patří minulosti. Jen se bojím, že si svátky s Heather tolik neužiju, když vím, že můžou být poslední.

Rachel vstane a přejde na druhou stranu pódia. „Potřebuju kafe.“

„Už rozbaluje!“ křikne za ní Elizabeth.

„Ale zatím jen ten od tebe,“ odpoví Rachel. „Můj je ten s červenou stuhou.“

V prvním rámečku se zelenou stuhou je selfíčko Elizabeth s vyplazeným jazykem a šilhavým pohledem. Vypadá jako všechna ostatní selfíčka, která Elizabeth kdy vyfotila, takže se mi hned líbí o to víc.

Přitisknu si rámeček k srdci. „Díky!“

„Není zač,“ začervená se Elizabeth.

„A teď otevřu ten tvůj, Rachel!“ křičím na celé divadlo, aby mě slyšela.

Ta se opatrně blíží se třemi papírovými kelímky s horkou kávou. Každá z nás jí jeden vděčně odebereme. Já si ten svůj odložím vedle sebe. Rachel si mezitím sedá zpět na podlahu jeviště, aby mohla sledovat, jak se dobývám pod balicí papír. I když jedu pryč jen na měsíc, bude se mi po ní strašně stýskat.

Na fotce si zakrývá polovinu obličeje rukou, jako by se objektivu bránila.

„Takhle bych vypadala, kdyby mě sledovali paparazzi,“ vysvětluje, „a já byla velká herečka, která zrovna vyšla z luxusní restaurace. Ve skutečném životě by za mnou asi ještě stál obrovskej bodyguard, ale...“

„Ale ty nejsi herečka,“ opravuje ji Elizabeth, „chceš přece dělat kulisy, ne?“

„To je jen součást plánu,“ odpovídá Rachel, „copak nevíš, kolik hereček běhá po světě? Miliony! A všechny se jen třesou, aby si jich někdo všiml, což je dost trapný. Já na to půjdu jinak. Budu si pěkně stavět kulisy, a až mě jednoho dne uvidí nějaký slavný producent, sám si řekne, že je škoda mě nechat hnít za kamerou, a pochopí, že daleko víc mi to sluší před ní. On se sice potom bude všem chlubit, že mě objeví, ale já budu vědět svoje – totiž, že jsem se objevit *nechala*!“

„Docela mě děsí, že jsi o tom vážně přesvědčená,“ odpovím.

Rachel si usrkne kávy. „Proč bych nebyla, když se to stane?“

Zazvoní na hodinu, a tak rychle posbírám zbytky stříbrného papíru a zmačkám je do kuličky, aby je Rachel společně s prázdnými kelímky mohla odnést do koše v zákulisí. Elizabeth vloží oba obrázky do papírového sáčku a podá mi je.

„Počítám, že se nemůžeme na chvilku stavit, než odjedeš?“ zeptá se.

„Asi ne,“ odpovím, seběhnu dolů ze schodů a líně se šourám uličkou k východu z divadla. „Dneska půjdu brzo spát, protože zítra mě před školou čeká ještě pár hodin práce. A ve středu ráno už odjíždíme.“

„V kolik?“ ptá se Rachel. „Třeba bychom...“

„Ve tři,“ rozesměju se. Z naší farmy v Oregonu dolů do Kalifornie je to dobrých sedmnáct hodin za volantem, někdy o kapku víc, jindy o kapku méně. Podle toho, jaký je provoz a kolikrát stavíme na záchod. „Ale pokud si chceš přivstat...“

„To je dobrý,“ odmítá rychle Elizabeth, „budem na tebe myslet.“

„Máte všechny úkoly?“ zeptá se Rachel.

„Myslím, že jo.“ Ještě před třemi lety bylo nás dětí od vánočních stromků ve škole aspoň tucet. Letos jsme zbyli jen tři. Ještě dobře, že jsou tady učitelé na ledacos zvyklí. Všude kolem jsou farmy, a tak škola musí ustoupit přírodě. Jedni chybí o žních, druhí zase jezdí se stromky...

„Monsieur Cappeau se jen trochu obává, že nebudu moc *pratique mon français*, až budu pryč, takže si budeme každý týden povídat po telefonu.“

„Vážně je to jediný důvod, proč ti chce volat?“ mrkne šibalsky Rachel.

„Nebud' hnusná,“ řeknu.

„Pamatuj,“ ozve se Elizabeth, „že Sierra není na starší.“

Teď už se hlasitě směju. „To myslíš Paula, co? S tím jsem šla na rande jen jednou, než ho chytili v kamarádově autě s otevřenou plechovkou piva.“

„Na jeho obranu musím dodat, že neřídil,“ zdůrazní Rachel. Než stihnu něco říct, zvedne ruku. „Ale chápu. Vidělas v tom předzvěst nevyhnutelné kariéry alkoholika. Nebo jen mizerné rozhodovací schopnosti. Nebo... tak něco.“

Elizabeth zavrtí hlavou. „Jsi hrozně vybíravá, Sierro.“

Pokud jde o moje požadavky na kluky, nedají mi ty dvě pokoj, jenže já už viděla příliš mnoho holek, které se nechaly klukem stáhnout někam na dno. Možná ne hned, ale nakonec vždycky. Proč s někým takovým trávit roky, měsíce nebo i jen dny?

Než dojdeme k lítačkám zpět do haly, otočí se Elizabeth k nám. „Jdu pozdě na angličtinu, ale potkáme se u oběda, jo?“

Usměju se, protože spolu na oběd chodíme pořád.

Rozběhneme se po chodbě a Elizabeth zmizí v davu spolužáků.

„Ještě dva obědy,“ řekne Rachel a teatrálně si setře imaginární slzu. „To je vše. Skoro bych...“

„Dost!“ zastavím ji. „Opovaž se to slovo říct!“

„Klid,“ mávne rukou Rachel, „se mnou si starosti dělat nemusíš. Zatímco ty si budeš vyhazovat z kopýtko na jihu, já už se nějak zabavím. Příští pondělí musíme začít bourat kulisy. To určitě zabere tak týden. Potom pomůžu plesovému výboru s návržením dekorace na zimní ples. Sice to s divadlem nemá nic společného, ale jsem ochotná nabídnout svůj talent všude tam, kde je třeba.“

„Už mají nějaké téma?“ ptám se.

„Jo. Sněhové těžítko lásky,“ řekne. „Zní to trapně, já vím, ale mám v rukávu pár skvělých nápadů. Chci tělocvičnu nazzdobit tak, aby to vypadalo, že vážně tančíme v těžítku. Vidiš? Uteče to jako voda.“

„Ani si na mě nevzpomeň,“ přikývnu.

„Přesně tak,“ štouchne do mě loktem. „Ale ty na mě radši mysli, jo?“

To se nemusí bát. Stesk po kamarádkách je jedna z mých vánočních tradic.

KAPITOLA DRUHÁ

Slunce se sotva vykulí zpoza kopců, když zaparkuju tátův pick-up na zablácené příjezdové cestě. Zatáhnu ruční brzdu a kochám se jedním ze svých oblíbených výhledů. Pár metrů od okénka řidiče se k nebi tyčí první stromky hustého lesa, který pokrývá přes čtyřicet hektarů zvlněných kopců. Na druhé straně nám patří ještě jednou tolik. Tam, kde končí náš pozemek, plynule navazují lesy jiných.

Vím, že když vypnu topení a vyjdu ven, kousne mě do tváře studený vzduch. Stáhnu si vlasy do gumičky, culík si zastrčím pod naducanou zimní bundu, přetáhnu kapuci přes hlavu a stáhnu šňůrky tak, aby ze mě bylo vidět co nejméně. Natahuju do plic pryskyřici provoněný vzduch, moje pohorky mezitím pleskají o mokrou hlínu a větve mě škrábou do paží. Sáhnu do kapsy pro mobil, v telefonním seznamu klepnu na jméno strýčka Bruce a přidržím si mobil ramenem u ucha, zatímco si natahuju pracovní rukavice.

Se smíchem to zvedne. „Páni, Sierro! Nejsi nějaká rychlá?“

„Vůbec ne. Vážně jsem to nehnala,“ bráním se, i když sama vím, že řezání zataček v blátě je zábava, které se nedá odolat.

„Jen si nemysli, holka. Já sám jsem se na tom kopci něco nablblul.“

„A já tě u toho viděla, takže mi hned došlo, jaká to musí být švanda,“ přiznám se. „Tak nebo tak, jsem skoro u prvního svazku.“

„Za minutku jsem u tebe,“ odpoví strejda Bruce. Než zaslechnu zvuk motoru helikoptéry.

Z bundy vytáhnou oranžovou bezpečnostní vestu a vklouznou do ní. Potom ji zapnu na suchý zip, aby mi dobře držela na těle a strejda Bruce mě ze vzduchu krásně viděl.

Necelých dvě stě metrů přede mnou už pilně vrčí motorové pily, jak dělníci kácení letošní zboží, které jsme si před dvěma měsíci pečlivě označili barevnou plastovou stužkou. Červenou, žlutou nebo modrou podle velikosti, abychom si usnadnili třídění na nákladáky. Všechno bez stužky si pak může ještě chvíli nerušeně růst.

V dále zhlédnu helikoptéru. Máma s tátou na ni strejdovi přispěli výměnou za to, že nám vzduchem přepraví pokácené kmeny. Díky tomu nemusíme vysekávat v lese složité cesty pro auta a stromky stáhneme o poznání rychleji, takže přijdou k zákazníkovi čerstvější a zelenější. Zbytek roku pak strejda Bruce létá s turisty, kterým ukazuje naše klenuté, kamenité pobřeží, a občas si zahraje i na hrdinu a letí hledat nějakého ztraceného batůžkáře.

Když dělníci přede mnou pokácejí čtyři nebo pět stromů, položí je vedle sebe na dvě dlouhá lana. Nakonec to vypadá sko-

ro jako železniční koleje. Nahoru potom dají další kmeny. Když jich tam leží asi dvanáct, svážou všechno pevně lany a jdou dál.

Tady začíná můj úkol.

Táta mi ho dal poprvé teprve loni. Vím, že mi chtěl říct, že tahle práce je pro patnáctiletou holku příliš nebezpečná, ale nahlas si netroufl ani pípnout. Někteří kluci, kteří mu tu kácejí stromky, jsou koneckonců moji spolužáci a on je klidně nechá ohánět se motorovou pilou.

Tlukot vrtule se blíží, *tum-tum-tum-tum*, jak helikoptéra rozráží vzduch. Moje srdce se rozbuší ve stejném rytmu, když se chystám navázat svůj první letošní svazek.

Stojím u pokácených stromků a procvičuju si prokřehlé prsty v rukavicích. Do skleněných oken helikoptéry se opírají první sluneční paprsky. Za strojem se vleče dlouhé ocelové lano s těžkým hákem.

Vrtulník zpomalí a já se patami zabořím do hlíny. Lopatky vrtule neúnavně hřímají *tum-tum-tum*. Háček se pomalu spouští, až se lehce dotkne prvních zelených jehliček. Zvednu ruku na znamení, že má Bruce lano ještě kousek povolit. Když háček sjede o dalších pár centimetrů k zemi, popadnu ho, provléknou mezi spojovacími provazy a poodstoupím.

Když zvednu hlavu, zachytím strejdův úsměv. Ukážu na něho prstem, on mi odpoví palcem nahoru a vrtulník se zase vznese i s nákladem stromků pod sebou.

Nad farmou visí srpek měsíce a za oknem mého pokoje se vlní lesnatá krajina zahalená v nočním stínu. Jako malá jsem

si představovala, že jsem kapitán a dívám se v noci na moře temnější než hvězdnatá obloha.

Moře stromů okolo zůstává neměnné, protože se při kácení přesouváme z místa na místo a stromky pravidelně obnovujeme. Za každý pokácený kus necháme pět okolo stát a zasadíme jeden mladý. Během šesti let jsou vykáceny všechny původní stromy, aby se na krátkou dobu staly srdcem a ozdobou domácností po celé zemi.

Proto máme u nás doma úplně jiné vánoční tradice než ostatní. Den před Díkůvzdáním se s mámou vydáme dolů na jih, kde už nás čeká táta a u slavnostní tabule i Heather a její rodina. Hned další ráno pak začínáme prodávat stromky. Pracujeme bez přestání od rána do noci až do Štědrého večera, kdy si, unavení a ospalí, vyměníme každý po jednom dárku. Víc se do našeho stříbrného přívěsu, našeho domova na kolečkách, stejně nevejde.

Naše farma byla postavena ve třicátých letech, a tak má ještě dřevěné podlahy a schodiště. Proto je téměř nemožné se jen tak zvednou z postele a tiše přejít někam jinam, ale i tak to zkouším a chytře se držím na té méně uskřípané části schodů. Tři kroky před kuchyňskými dveřmi zaslechnu mámin hlas.

„Sierro, musíš se aspoň pár hodin vyspat.“

Když tu není táta, usíná máma na gauči před zapnutou televizí. Moje romantické srdce by rádo věřilo, že se jí v ložnici samotné stýská, ale méně romantická hlava tvrdí, že spí v obýváku proto, že se jí líbí porušovat konvence.

Zabalím se do županu a vklouznu do otrhaných tenisek vedle pohovky. Máma zívne a natáhne se pro dálkové ovládání na podlaze. Když vypne televizi, padne na obývací tma.

Jediným cvaknutím rozsvítí lampu. „Kam jdeš?“

„Do skleníku,“ řeknu. „Chci vzít dovnitř ten stromek, abychom na něj nezapomněli.“

Místo toho, abychom všechno hned naložily, sneseme s mámou vždycky všechna zavazadla do předsíně, abychom je mohly před odjezdem ještě zkontrolovat. Cesta je dlouhá a vracet se nemůžeme.

„Ale potom rovnou do postele,“ řekne ještě máma. Stejně jako já nemůže ani ona usnout, když má starosti. „Jinak tě zítřka nepustím za volant.“

Slíbím jí, že půjdu spát, a přitáhnu si župan až k bradě, abych se ubránila studené noci. Ve skleníku sice bude teplo, ale já se tam zdržím jen dost dlouho na to, abych popadla sazeňičku, kterou jsme nedávno přemístili do velkého plastového kbelíku. Ten odložím k zavazadlům, a až ho dovezeme do Kalifornie, hned po večeri na Den děkuvzdání ho s Heather zasadíme. Bude to už šestý strom od nás z farmy, který poroste na Kardiánském vršku. Ten, který jsme tam zasadili jako první, potom pokácíme a darujeme Heather a její rodině.

Už proto tam letos nesmíme jet naposledy.

KAPITOLA TŘETÍ

Zvenku náš přívės připomíná převrhnoutou stříbrnou termosku, ale uvnitř mi je vždycky pěkně útulno. Na jedné straně stojí ke zdi připevněný jídelní stůlek a roh mojí postele slouží jako jedna z laviček. Kuchyň je malá, ale vejde se do ní dře, lednička, trouba i mikrovlnka. Zato koupelna mi připadá rok od roku menší, i když do ní naši nedávno nechali namontovat větší sprchu. Kdybych se ale chtěla ohnout a umýt si nohy v té staré, musela bych se předtím pořádně protáhnout. Na druhé straně přívěsu jsou dveře do ložnice našich, která sestává z manželské postele, malé skříně a podnočky. Teď je ale ložnice zavřená a doléhá sem z ní jen mámino chrápání, jak se zotavuje po dlouhé cestě. K nohám mojí postele přiléhá stěna kredence, nad kterou visí dřevěná police. Do ní vrazím připínáček, na který pověším obrázky Rachel a Elizabeth. Čekají na stole vedle, propojené zářivě zelenou stučkou, aby visely nad sebou. Na konci stuhy

uvážu smyčku a přehodím ji přes hlavu připínáčku, aby se mnou ty dvě pořád byly.

„Vítejte v Kalifornii,“ pozdravím je.

Potom se posunu až k čelu postele a rozhrnu závěsy.

V tu chvíli o okno bouchne povalený vánoční stromek a já polekaně vyjeknu. Jehličky škrábou sklo, jak se někdo snaží kmen zase rychle narovnat.

Zpoza větví vykoukne Andrewova hlava – asi se chce ujistit, že nám nerozbil okno. Když mě uvidí, zrudne až po uši a já se pohledem bleskově ujistím, jestli jsem si po sprše zase oblékla tričko. Za celé ty roky už se mi párkrát stalo, že jsem vylezla ze sprchy a pochodovala po přívěsu jen v ručníku, než jsem si uvědomila, že se to tu jen hemží kluky ze střední školy, kteří si chtějí vydělat pár dolarů.

Loni mě Andrew jako první a poslední kalifornský kluk pozval na rande. Přilepil mi pozvání rovnou zvenku na okno. Asi to mělo být roztomilé gesto, ale já myslela jen na to, jak se někdo v noci tiše plíží kolem přívěsu. Naštěstí se mi podařilo mu vysvětlit, že randění s někým, kdo tu pracuje, není ten nejlepší nápad. Ne že by to bylo opravdovým pravidlem, ale naši už se párkrát zmínili, jak nepříjemné by jim to bylo. Nakonec – pracují tu i oni.

Máma s tátou se potkali, když byli v mém věku a táta pomáhal rodičům u stejného stánku, který máme dodnes. Mámina rodina bydlela jen o několik bloků dál. Ti dva se do sebe jedné zimy tak zbláznili, že se sem táta v létě musel vrátit na baseballový tábor. Když se vzali a přebrali farmu i stánek, začali si na výpomoc brát baseballisty z místní střední školy, kteří si chtěli něco přivydělat. Když jsem byla malá, nebyla

v tom potíží, ale jakmile přišla puberta, navěsili naši do přívěsu nové, silnější záclony.

I když neslyším jeho hlas, odečtu Andrewovi omluvu ze rtů. Konečně stromček zase narovná a i se stojanem odsune tak, aby se jeho spodní větve nedotýkaly ostatních stromů.

Nevidím důvod, proč bychom se jen kvůli dávno minulým trapným chvilčkám k sobě nemohli chovat srdečně, a tak pootevřu okno a pozdravím ho: „Tak jsi letos přece jen zpátky?“

Andrew se rozhlédne, a když pochopí, že mluvím k němu, strčí si ruce do kapes a řekne: „Rád tě zase vidím.“

Je fajn, když se brigádníci vracejí, ale raději svou radost držím na uzdě, abych mu snad zase nedala falešnou naději. „Slyšela jsem, že tu máme i další z loňského týmu.“

Andrew zabodne oči do nejbližšího stromu a utrhne z něho pár jehliček. „Jo,“ zabručí, nevrle hodí jehličí do bláta a zmizí.

Snažím se nebrat si to osobně. Abych se trochu rozptýlila, otevřu okno a zavřu oči. Vzduch venku nikdy nebude vonět tak jako u nás v Oregonu, ale ze všech sil se o to snaží. Pohled ven je ale hodně jiný. Místo zvlněných kopců porostlých jehličnany tu máme jen špinavé parkoviště se stánkem a vánoční stromky zapíchané ve stojanech. Místo zemědělské půdy táhnoucí se až k obzoru máme pouhého půl hektaru, který končí přesně na Dubovém bulváru. Na druhé straně ulice se táhne až k potravinám prázdné parkoviště. Protože je Den díkůvzdání, zavřel krámek pana McGregora dřív.

McGregor tu měl svůj obchod ještě dřív, než naše rodina začala prodávat stromky, a dnes je jediný v městečku, koho ještě nepohltil nějaký řetězec. Už loni si tátovi stěžoval, že je to možná jeho poslední sezóna. Když táta volal, že bezpečně do-

razil, jako první jsem chtěla vědět, jestli pan McGregor svůj krámek ještě má. Jako dítě jsem se nemohla dočkat chvíle, kdy si naši udělají přestávku a zajdou k němu nakoupit. Když jsem byla větší, napsali mi seznam a já se k panu McGregorovi vydala sama. Posledních pár let už mám na starosti nejen nákup samotný, ale i seznam.

Kolem obchodu po černém asfaltu propluje bílé auto. Řidič se asi chce přesvědčit, že je opravdu zavřeno. Přibrzdí, projede okolo a potom zase šlápne na plyn.

Odněkud zpoza stromů se ozve tátův hlas: „Asi zapomněl tu brusinkovou omáčku!“

Parkoviště se otřeše salvou smíchu.

Táta o frustrovaných řidičích před krámkem s chutí žertuje každý rok. „Ale bez dýňového koláče to nebude ten pravý Den díkůvzdání!“ Nebo: „Ahá, někdo zapomněl na nádivku!“ A kluci se vždycky poslušně chechtají.

Dva z nich teď vlečou obrovský strom za přívěs. Jeden má ruce zabořené v prostředních větvích a druhý drží kmen. Oba se na chvilku zastaví, aby si ten, který drží větev, mohl vzít strom pořádně do ruky. Jeho kamarád zatím zabloudí pohledem k přívěsu, a tak se naše pohledy setkají. Usměje se a zašeptá prvnímu něco, co ho donutí také obrátit hlavu svým směrem.

Zoufale se snažím, aby si nevšimli vrabčího hnízda na mé hlavě, i když vlastně nemám důvod je chtít ohromit. Musím ale přiznat, že jsou docela hezcí. Zdvořile tedy mávnu a raději zase zmizím v útrobách přívěsu.

Na venkovní straně dveří si právě někdo čistí boty od bláta o kovové schody. I když tu od doby, kdy táta přijel, ještě ne-